Romani 9:1-4a

Ap. Pavel îşi modelează natura lui după cea a Lui Hristos, şi îşi începe acest capitol cu o inimă cordială, cu o pledoarie îngrijorată pentru sufletele semenilor săi. În ciuda faptului că iudeii au devenit duşmanii lui Pavel, urându-l, apostolul urmează exemplul Lui Hristos, iubindu-i sincer, cu o pasiune sacrificială, care nu putea veni decât din Însuşi Duhul Domnului. Matei 5:43-48. La fel ca Domnul Isus, această iubire a lui a fost demonstrată prin cuvinte şi prin fapte. Pavel exprimă natura Lui Hristos prin dorinţa de a primi el mânia Lui Dumnezeu în locul fraţilor lui. Apostolul subliniază faptul că sentimentele sale sunt pe deplin de acord cu Însuşi Duhul Lui, şi nu diferite din cauza emoţiilor sau a limitării umane, după cum sugerează unii. 1 Cor.7:12.

Această pledoarie divină, această răbdare şi suferinţă faţă de Israel este reflectată în acest context şi în contextul întregii Scripturi. Osea 3:1; Rom.9:22; 10:1,21;11:1;11:14; Matei 23:37; Luca 19:41,42.
Pavel începe şi sfârşeşte Romani 10 exprimând aceeaşi afecţiune:v.1,21.

În ciuda dorinţei apostolului faţă de neamurile lui iudeii, Calviniştii în 5 puncte învaţă că Hristos nu împărtăşeşte ceea ce a vrut ap.Pavel să spună. Trebuie să presupunem că aceşti interpreţi cred că ap. Pavel a fost mai milos şi mai cu sacrificiu de sine decât Mântuitorul care a inspirat aceste cuvinte. Dar este inexlicabil având în vedere că Duhul L-a călăuzit pe sf. Pavel la această dragoste sacrificatoare de sine, spui ei, pentru a promova o doctrină care învaţă că Isus nu a intenţionat să se sacrifice pe Sine pentru aceşti iudei împietriţi.
1 Ioan 2:2; 2 Petru 2:1

Romani 9:4,5b

Aici avem de-a face cu alegerea pentru o slujbă, o chemare nobilă a poporului evreu, chemarea ca prin ei să vină Mesia în lumea noastră.

Sumarizând: Israel este o naţiune specială în ochii lui Dumnezeu, aleasă pentru un scop anume, scop prin care toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate prin Avraam cel descris în Geneza 12. Apostolul continuă cu introducerea obiecţiei şi răspunde în Romani 2,3.
Ce avantaj au iudeii? Care este folosul circumciziei, devreme ce mântuirea este pentru toate neamurile? El răspunde:”mare, în fiecare aspect”. Rom.3:1,2.

Pavel explică în Romani 2:28,29:
-două puncte majore ale epistolei în Romani 2,3 sunt clare. Mai întâi mântuirea este dată oricui crede, indiferent de naţionalitate. În al doilea rând există beneficii pentru cei ce fac parte din Israelul etnic. Ex. Rom.3:2.

În Romani 9, Pavel dezvoltă aceste două puncte în lumina faptului că aşa de mulţi israeliţi nu cred chiar în cuvintele care le-au fost încredinţate lor, arătând prin asta că nu orice israelit din sămânţa lui Avraam este ales pentru acest scop nobil de a duce Cuvântul Lui Dumnezeu mai departe. Totuşi ap.Pavel caută să dovedească că promisiunea făcută lui Avraam nu a eşuat, că „toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate prin tine". Geneza 12:3b.

Referirea lui Pavel la Israel este plină de semnificaţie.
Unii cercetători lingvişti arată spre rădăcina însemnătăţii acestui nume nou dat lui Iacov, rădăcina primară a verbului în ebraică care se referă la autoritatea unui prinţ. Autoritatea ultimă este păstrată regelui, dar adesea prinţul vorbeşte în locul regelui, şi are autoritate peste alţii.
Aceasta ilustrează rolul special atribuit aceste naţiuni alese de Dumnezeu. Prin poporul Său binecuvântat vin manifestările Lui Dumnezeu, Promisiunile Lui, Legea Lui, Legămintele Lui, şi cel mai impoartant, Singurul Lui Fiu, Cuvântul.

Cu alte cuvinte, este o binecuvântare să fii israelit, dar nu toţi israeliţii sunt aleşi să ducă acea binecuvântare. Nu tuturor li s-a dat să fie profeţi, sau apostoli ca să ducă Cuvântul în lume. Nu orice evreu va fi în linia genealogică a Lui Mesia, şi nu tuturor li s-a încredinţat mesajul Lui.
Deci da, este un beneficiu îna fi evreu, dar nu oricărui evreu i s-a dat acel beneficiu. Şi după cum va deveni clar în acest studiu, unii dintre aceşti evrei au fost lăsaţi în felul lor (în condiţia lor) bătătorit, pentru un scop al trăirii unei vieţi modeste şi anume:"răstigneşte-L", în ziua când răscumpărarea promisă avea să fie adusă la îndeplinire. Fa.2:23

Unor iudei li s-a dat un duh de adormire, pentru a nu-L vedea pe Mesia al lor. Rom.11:8; Marcu 4:11; Matei 11:25; Luca 19:42. Această interpretare este în concordanţă cu comentariul din Luca 19:41,42.

Este drept că Dumnezeu a ales să încredinţeze unor israeliţi necredincioşi să-I ducă Cuvântul, în timp ce îi orbeşte pe ceilalţi la fel de necredincioşi, să nu vadă şi să nu-I împlinească planul Său răscumpărător, promis?
Pavel scrie Romani 9-11 pentru a explica audienţei de ce acest lucru nu este doar drept, dar plin de har. Rom.11:32

Când spun „aleşi", Faraon, Iuda, înţelegem că ei au fost aleşi pentru un alt scop, şi nu se referă la mântuire, sau pierzare. Dumnezeu i-a ales pe aceşti doi oameni pentru nişte scopuri de jos, rele, iar ei sunt aleşi pe baza preştiinţei lui Dumnezeu

cu privire la inimile lor. Dumnezeu se foloseşte de aceste persoane, de răzvrătirea lor, pentru realizarea unui scop bun, şi nu se referă la El ca la Acea Persoană care condamnă la iad pe un individ înainte chiar ca acesta să se fi născut; ci Domnul Îşi duce planul la îndeplinire chiar prin actele lor de rebeliune.

Reţineţi aceste aspect în timp ce citiţi astfel de pasaje, şi nu săriţi imediat la presupunerea că „alegere", „aleşi", „predestinaţi", se referă la indivizi aleşi pentru mântuire sau pierzare. Acest concept greşit nu a fost introdus decât după vreo 300-400 de ani după încheierea Sfintelor Scripturi, şi nici unul dintre părinţii bisericii nu au spus aşa ceva vreodată.
Abia după Augustin, lumea vestică a introdus acest concept. Să reţinem asta, pentru că ne va fi de ajutor.

Romani 9:6-8

Aceste pasaj nu poate fi separat de remarcile deschise ale ap. Pavel. Unii cititori interpretează greşit cuvântul:"Amin", de la sfârşitul v.5, adică ar spune :"sfârşit". Pentru biserica timpurie, termenul de :"Amin", nu aduce un sfârşit al unui gând, ci declară o speranţă şi anume că acel gând nu se va termina niciodată. Pavel continuă în aceeaşi linie a raţionamentului, în ciuda faptului că pare că paragraful se sfârşeşte, şi un nou subtitlu este adăugat de traducătorii moderni.

Romani 9:9-13

Să analizăm cuvintele „dragoste" şi „ură" spuse de Domnul. Pe Iacov L-am iubit, iar pe Esau L-am urât. Vom vedea deci în cele ce urmează 4 puncte vrednice de reţinut în privinţa expresiei :"ură" şi „dragoste" exprimate de Dumnezeu:

1. Este literală au idiomatică?
2. Se referă la mântuire sau la slujire?
3. Individual sau naţional?
4. Necondiţionat sau condiţionat?

1. Este o interpretare literală sau idiomatică?

Să discutăm despre „ura" Lui Dumnezeu pentru Esau, dacă este literală sau idiomatică. Într-adevăr oare, îl dispreţuia, sau îl ura Dumnezeu pe Esau înainte ca acesta să se fi născut şi să fi făcut bine sau rău? Dacă ar fi aşa, hai să vedem implicaţiile ce decurg dintr-o aşa interpretare.
Esau sub interpretarea calvinistă reprezintă oamenii nealeşi, deci cei ce nu vin la credinţă, nu au fost aleşi, sau mai clar, respinşi. Asta ar sugera că Domnul Dumnezeu respinge pe mulţi dintre cei nenăscuţi încă? Oare asta a vrut ap.Pavel să spună aici, prin aceste cuvinte?

Jean Calvin, spune că „da”, citez:
-„individual, cel care e născut, este blestemat din pântecele maicii sale, la o moarte sigură, şi asta Îl va glorifica pe Dumnezeu, prin distrugerea lor”. De aceea pe cei pe care îi are în vedere El, îi condamnă, şi face asta fără nici un alt motiv, ci pentru că aşa vrea El să-i excludă de la moştenirea pe care a predestinat-o pentru copiii Săi.” Calviniştii moderni au mai îndulcit această învăţătură, ba chiar unii au mers atât de departe încât au negat doctrina reprobării, iar Calvin li se adresează acestora astfel:” mulţi încearcă să apere dumnezeirea, susţinând doctrina alegerii dar respingând doctrina reprobării. Ceea ce fac ei este ignoranţă şi copilărie, devreme ce nu poate exista alegere fără opusul ei, reprobare (respingere).”

Deci, ce răspunde Calvin unor astfel de oameni:” este inconsistenţă, nu e logic, şi nu este heremenutic să spui că Iacov a fost iubit dar că Esau nu a fost urât, necondiţionat”!

Dar ce scrie la Deuter. 23:7”să nu urăşti pe Edomit, căci este fratele tău..”, iar Dumnezeu nu este ipocrit, să spună cuiva să facă ceva, iar El Însuşi să nu facă.

Am putea vedea însă că termenul:”ură” este folosit aici nu literal, ci idiomatic. Idiomurile există în orice limbă. Să vă dau câteva exemple din limba română:
-”a-şi lua picioarele la spinare, sau a face din ţânţar armăsar, a lua peste picior, a da peste nas, a-şi lua nasul la purtare”. Ele nu trebuiesc luate literal, ci idiomatic.

La fel trebuiesc trataţi şi aceşti termeni din textul nostru, cuvinte folosite în limba greacă a primului secol. Să privim la textul din Luca 14:26”dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe ..”. Vrea oare acest text să ne spună să ne urâm familia, adică să o respingem, să o dispreţuim, sau pe noi înşine, ca să-L putem urma pe Dumnezeu? Sigur că nu asta a vrut să spună atunci când Domnul Isus a rostit aceste cuvinte.
Din contră alte pasaje spun opusul: Efes.6:2”să iubeşti pe tatăl tău şi pe mama ta..”, Ioan 15:12”acesta este porunca Mea, să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu”, Efes.5:29”ci îl îngrijeşte cu drag..”.

Deci dacă nu înţelegem ce vrea să spună cu:”dar pe Esau L-am urât”, vom ajunge să realizăm că intrăm în contradicţie cu alte pasaje ale Scripturii care sunt foarte clare cu privire la caracterul şi bunătatea Lui Dumnezeu. 1 Ioan 4:8”Dumnezeu este Dragoste”. Psalmi 145:9. Aceste adevăruri biblice sunt de netăgăduit.

Deci exemplul biblic de „ură” se referă la alegerea unuia pentru un scop nobil, iar pe celălalt nu-l alege pentru acest scop.

„Ura”poate fi folosită cu trimitere la „mânie”, Efes.2:3d ”şi eram din fire copii ai mâniei ca şi ceilalţi”, dar asta nu înseamnă că Dumnezeu nu doreşte ca aceştia, aflaţi sub mânie să iasă de sub ea, şi să intre la adăpostul harului.

De fapt în Romani ap.Pavel vorbeşte despre două seturi de fraţi:
ISMAEL – ISAAC şi
ESAU – IACOV.

Mai întâi se referă la Ismael şi Isaac, după care la Esau şi Iacov. Însă nu este prima dată când ap.Pavel face referire la Isamel şi Isaac cu referire la Lege şi la promisiunile Lui Dumnezeu. Gal. 4:22-26
Observaţi că v.24 ne spună că aceste lucruri (aceste mame), trebuie înţelese la modul figurativ, şi nu literal:
-Agar= exemplul pentru lege şi fapte (robia)
-Sara= exemplul pentru har şi credinţă (libertate).

Avraam nu a aşteptat împlinirea promisiunii, ci a încercat el să rezolve problema singur, prin acţiunile lui, prin faptele lui; prin Sara de cealaltă parte se arată harul primit, credinţa, prin promisiunea Aceluia care poate totul.

Deci Romani 9 stabileşte o dihotomie între Fapte şi Credinţă.

Pavel trage aceste concluzii în finalul cap.9:30-32. Cu alte cuvinte, Israel a procedat la fel ca Avraam odinioară, când a ales să aibe un moştenitor prin Agar, prin carne şi nu prin credinţă.
Punctul lui Pavel este să demonstreze că este dreptul Lui Dumnezeu să stabilească modul prin care oricine este socotit neprihănit, şi anume prin credinţă, nu prin faptele proprii, iar asta implică pe toţi oamenii, evrei sau neamuri. Dumnezeu astfel face Legământul Său cu Isaac nu cu Ismael, cu Iacov şi nu cu Esau.

2. Mântuire sau slujire?

Ura despre care am vorbit până acum face referire deci la Mântuire sau la Slujire?
Cei mai mulţi Calvinişti văd şi citează acest pasaj ca făcând referire la *mântuire* : Iacov (Israel) vorbeşte despre mântuire, iar Esau (Edom), vorbeşte despre ură, condamnare.
Non calviniştii vorbesc despre *slujire*: Iacov ales pentru o slujbă deosebită, şi anume naşterea Lui Mesia, iar Esau ales pentru o cauză comună, obişnuită, nu una deosebită.

Ap. Pavel citează din Gen.25:23”două neamuri sunt în tine şi cel mai mare va sluji celui mai mic”, în realizarea pe care cel mai mic o are de îndeplinit, şi anume aceea de a-L aduce pe Mesia prin sămânţa lui. Această referire cu privire la cei doi aflaţi în pântecele Rebecăi ne introduc într-al treilea punct:

3. **Individual sau Naţional?**

Atunci când Pavel vorbeşte despre cei doi copii, se referă la individual sau la alegerea unei naţiuni, şi la scopul pentru care este aleasă această naţiune?

Naţiunile erau reprezentate de un cap de familie: Gen.36:43.

În Romani 9:12, 13 ap.Pavel citează din prima carte a VT., Geneza 25 şi din ultima carte a VT., Maleahi 1:2-4.
Între Gen 25 şi Maleahi 1, trec 1500 de ani. Apostolul ne dă o imagine de dinainte de cei doi copii, şi o alta de după, şi nu vorbeşte despre doctrina alegerii. Dumnezeu Îşi exprimă ura pentru Esau după 1500 de ani de la moartea acestuia, şi face desigur o referire la descendenţii săi, şi nu la Esau ca individ singular. Iar acest aspect ne conduce la ultima afirmaţie :

4. **Ura pentru Esau este condiţionată, sau necondiţionată**?

Are Dumnezeu vreun motiv să-i urască pe edomiţi, pe Esau? Sau este un mister la mijloc, cu o conotaţie necondiţionată? Maleahi 1:2-4. Acest pasaj din Maleahi a fost înregistrat după ce edomiţii au atacat poporul Israel, poporul ales al Lui Dumnezeu. Obadia 1:9,10. Deci există un motiv clar penru care Domnul se mânie pe Esau şi-l urăşte. Gen 12:2,3”voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema”. Dumnezeu promite că va sta împotriva oricui se ridică împotriva poporului Său, şi va fi sub mânia Lui şi sub blestem.

Ura este expresia mâniei divine faţă de domiţi, pentru că ei au blestemat pe Isarel, atacându-l!
Deci vedem că nu este o ură fără motiv, necondiţionată, ci condiţionată de un fapt: au blestemat poporul Domnului.

Dar de ce aduce Pavel în discuţie acest subiect din Romani 9? De ce-i mai menţionează pe edomiţi? Pentru a demonstra ce se întâmplă cu urmaşii lui Avraam, care se vor împotrivi aleşilor Lui Dumnezeu. Edomiţii nu sunt urmaşii doar ai lui Avraam, ci şi ai lui Isaac, dar priviţi ce se întâmplă cu aceştia atunci când se opun poporului lui Dumnezeu?!

În zilele apostolului Pavel, înşişi evreii şi liderii lor erau împotriva copiilor lui Dumnezeu, şi la fel s-a întâmplat şi cu ei, au fost puşi sub blestem, în ciuda faptului că erau stră—stră – strănepoţii lui Avraam!

Acum, care dintre aceste interpretări este cea corectă?
Calvinismul care spune că Dumnezeu urăşte pe cei mai mulţi oameni în mod literal, înainte ca ei să se fi născut, din motive necunoscute, sau Dumnezeu a ales Israelul care a devenit rebel, dar El va duce la împlinire planul Lui de răscumpărare, promisiunea Lui, în ciuda rebeliunii sau chiar prin rebeliunea lor?

Când suntem puşi să alegem, să nu denigrăm caracterul Lui Dumnezeu. Să privim ce spune Jerry Wells:
-„Dumnezeu nu poate greşi în a fi desăvârşit în iubire, aşa după cum El nu poate să mintă. Nu trebuie să ai copii, dar dacă ai, eşti obligat să-i iubeşti. Libertatea lui Dumnezeu a fost libertatea de a crea, sau nu. El nu a fost obligat să creeze, dar odată ce a creat, ca Fiinţa iubitoare, nu are cum să nu iubească ceea ce a creat. Dragostea nu este o opţiune la Dumnezeu. Dragostea nu este nici o slăbiciune a lui Dumnezeu, ci puterea lui cea mare şi slăvită a lui Dumnezeu.”

Ai considera putere sau slăbiciune faptul că eu nu îmi permit să lovesc cu pumnul în soţia mea sau în copii mei? Nu, ci mai degrabă este considerată tărie, nu slăbiciune. La fel este şi când vorbim despre Dumnezeu, desigur păstrând proporţiile.

(studiul va continua, aşa că...ţineţi aproape)